

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet,
- adjon helyt az elsőfokon előterjesztett kereseti kérelemnek, konkrétan a megtámadott határozat 3. cikkének hatályon kívül helyezésére irányuló másodlagos kérelemnek,
- másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé és adott esetben utasítsa az elutasított bizonyítási indítványoknak való helytadásra,
- a Bizottságot kötelezze az elsőfokú eljárás és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére, valamint a beavatkozó felet, a Comunidad Autónoma de la Rioja-t az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. Téves jogalkalmazás, azáltal, hogy az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy a konkrét ügyben nem állnak fenn olyan kivételes körülmények, amelyek indokolnák a megtámadott azon adóügyi intézkedés rendszerességével kapcsolatos jogos bizalmat, amely megakadályozza a támogatások visszavonásának elrendelését, a 659/1999 rendelet⁽¹⁾ 14. cikke (1) bekezdésének megfelelően, a bizalomvédelem elvével kapcsolatban. A jogvita körülményeinek elferdítése és a kontradiktórius eljárás elvének megsértése. Az indoklással kapcsolatos joggyakorlat megsértése.

Sem a vitatott adóügyi intézkedés és a 93/337 határozat⁽²⁾ tárgyát képező intézkedés közötti formális eltérés, sem az a tény, hogy a Bizottság a 93/337 határozatban kifejezetten szereplőktől eltérően mással is indokolhatta volna a szelektivitási szempontot, sem a 93/337 határozatban szereplő összeférhetlenségi nyilatkozat nem képez elegendő jogi indokot ahhoz, hogy az Elsőfokú Bíróság ne értékelje azon kivételes körülmény fennállását, amely alapján akár önmagában, akár a jelen ügy más többi körülményével együttesen, a Bizottság nem rendelheti el a megtámadott határozatban említett támogatások visszafizetését.

Annak megállapításával, hogy a megtámadott intézkedések a T-30/01–T-32/01., T-86/03–T-88/02. sz. egyesített ügyekben nem hasonlítanak az adóztatási mód és a jóváírás terjedelme miatt megtámadott adóügyi intézkedéshez, az Elsőfokú Bíróság elferdítette a peres felek közötti jogvita körülményeit, figyelmen kívül hagyta a kontradiktórius eljárás elvét, és nyilvánvaló módon megsértette az indoklásra vonatkozó meghatározott ítélkezési gyakorlatot.

Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor azt állapította meg, hogy a Bizottságnak az 1993. adóévre adott adómentességgel és a 22/1993. törvényben szereplő adójóváírással kapcsolatos eljárása nem képez olyan kivételes körülményt, amely alátámasztaná a megtámadott adóügyi intézkedés rendszerességéhez fűződő jogos bizalmat, és amely megakadályozná a 659/1999 rendelet 14. cikke (1) bekezdése szerinti támogatások visszafizetését amiatt, hogy az ellentétes a bizalomvédelem elvével.

2. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor figyelmen kívül hagyta a bizonyításra vonatkozó eljárási szabályokat, és úgy döntött, hogy nem vesz fel bizonyítást

a felperes által indítványozott egyes bizottsági dokumentumok bemutatásával kapcsolatban, amelyek — az Elsőfokú Bíróság által a felperes kérelmének elutasításához felhozott érvekre tekintettel — alapvető jelentőségűeknek tűnnek a felperes érdekeinek védelméhez. A tisztességes eljárásból való jog, a bizonyítékok egyenértékűségének (fegyveregyenlőség) elve, és a védelemhez való jog megsértése.

Az Elsőfokú Bíróság azáltal, hogy nem vett bizonyítást az indítványozott bizonyíték tekintetében, megsértette a tisztességes eljárásból való alapvető jogot abban az eljárásban, amelyikben az egyik fél a felperes, mivel elutasított egy olyan bizonyítékkal kapcsolatos bizonyítási indítványt, amely a felperes szempontjából alapvető jelentőségűnek tűnik, és ezáltal sérti annak védelemhez való jogát, hiszen kérelmét azzal az indokkal utasította el, hogy a felperes nem bizonyította — amit éppen az elmaradt bizonyítással akart volna megtenni, — hogy: bár a Bizottságnak az 1993-ban elfogadott alapvetően azonos intézkedéssel szemben érkezett, 1994-es bejelentéssel kapcsolatos kifejezett, végleges álláspontja, amely azt elutasította, nem is, de a Bizottság magatartása kivételes körülményt képezhet, hiszen e magatartáshoz az 1993-as adóügyi intézkedések rendszerességéhez fűződően kapcsolódhatott olyan jogos bizalom, amely az 1996-os, megtámadott adóügyi intézkedés elfogadásához vezetett.

⁽¹⁾ Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.)

⁽²⁾ A baszkföldi befektetésekhez nyújtott pénzügyi (adó-)támogatások rendszeréről szóló, 1993. május 10-i határozat (HL L 134., 25. o.)

A Cour de cassation (Franciaország) által 2009. november 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Charles Defossez kontra Christian Wiart, a Sotimon SARL megbízott felszámolója, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

(C-477/09. sz. ügy)

(2010/C 37/19)

Az eljárás nyelve: francia

A kérdést előterjesztő bíróság

Cour de cassation

Az alapeljárás felei

Felperes: Charles Defossez

Alperes: Christian Wiart, a Sotimon SARL megbízott felszámolójaként eljárva, Office national de l'emploi, CGEA de Lille

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel⁽¹⁾ módosított, a munkáltató fizetéseképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelv⁽²⁾ 8a. cikke, amelynek (1) bekezdése szerint, ha a legalább két tagállam területén tevékenykedő vállalkozás fizetéseképtelenné válik, akkor a munkavállalók fennálló követeléseinek teljesítéséért annak a tagállamnak az intézete felelős, amelynek területén az érintett munkavállalók rendszerint dolgoztak vagy dolgoznak, (2) bekezdése szerint pedig a munkavállalók jogainak mértékét az illetékes garanciaintézetre vonatkozó jog határozza meg, akként értelmezendő-e, mint amely az összes többi intézet kizárásával kijelöli az illetékes intézetet, vagy — tekintettel az irányelv célkitűzésére, amely a szabad mozgáshoz való jogokkal élő munkavállalók jogainak egységesítése, és tekintettel ugyanezen irányelv a 9. cikke első bekezdésére, amely szerint az irányelv nem érinti a tagállamok azon lehetőségét, hogy a munkavállalókra nézve kedvezőbb törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket alkalmazzanak vagy vezessenek be — akként értelmezendő-e, hogy az nem fosztja meg a munkavállalót attól a jogától, hogy az ezen intézmény által nyújtott garancia helyett továbbra is igénybe vegye az azon intézmény által nyújtott kedvezőbb garanciát, amelynél munkáltatója a nemzeti jog szerint biztosítva van és hozzájárulást fizet?

⁽¹⁾ HL L 270., 10. o. (magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 4. kötet, 261. o.).

⁽²⁾ HL L 283., 23. o. (magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 1. kötet, 217. o.).

Az Audiencia provincial de Tarragona (Spanyolország) által 2009. november 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Magatte Gueye elleni büntetőeljárás

(C-483/09. sz. ügy)

(2010/C 37/20)

Az eljárás nyelve: spanyol

A kérdést előterjesztő bíróság

Audiencia provincial de Tarragona

Az alap-büntetőeljárás résztvevői

Eljárás alá vont személy: Magatte Gueye

Többi fél az eljárásban: Ministerio Fiscal és Eva Caldes

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. Úgy kell-e értelmezni a sértettnek a kerethatározat⁽¹⁾ (8) preambulumbekkezdésében említett megértetéshez való jogát, mint a bűncselekmények üldözéséért és büntetéséért felelős állami hatóságok pozitív kötelezettségét annak megengedésére vonatkozóan, hogy a sértett kifejezze a vele családi vagy erős érzelmi kapcsolatban álló elkövetőre kiszabott büntetés által [eredeti 15. o.] a sértett életére gyakorolt közvetlen hatásokkal kapcsolatos értékelését, gondolatait és véleményét?
2. Úgy kell-e értelmezni a 2001/220/IB kerethatározat 2. cikkét, hogy annak értelmében a sértett jogainak és jogos érdekeinek elismerésére irányuló kötelezettségük alapján az államok kötelesek figyelembe venni a sértett véleményét abban az esetben, ha az eljárás büntetőjogi következményei alapvetően és közvetlenül veszélyeztethetik a sértett egyéni önmegvalósításhoz, valamint magán- és családi életéhez való jogának gyakorlását?
3. Úgy kell-e értelmezni a 2001/220/IB kerethatározat 2. cikkét, hogy annak értelmében az állami hatóságok nem hagyhatják figyelmen kívül a sértettnek a távoltartási intézkedés kiszabását vagy fenntartását ellenző szabad akaratát, ha a támadó a sértett családtagja, feltéve, hogy nem áll fenn a bűnisméltés objektív veszélye, továbbá a sértett olyan személyes, szociális, kulturális és érzelmi önállósággal bír, amely kizárja az elkövetőtől elszenvedett megaláztatás valószínűségét, vagy éppen ellenkezőleg, az ilyen bűncselekmények sajátos jellegére tekintettel minden esetben fenn kell-e tartani az említett intézkedést?
4. Úgy kell-e értelmezni a 2001/220/IB kerethatározat 8. cikkét, [eredeti 16. o.] amely kimondja, hogy az államok megfelelő mértékű védelmet biztosítanak a sértettnek, hogy ez a rendelkezés — a szóban forgó bűncselekmények sajátos jellegére tekintettel — valamennyi családon belüli erőszakos cselekmény esetében megengedi a távoltartási intézkedés vagy a kapcsolattartási tilalom mellékbüntetés-ként történő általános és kötelező jellegű alkalmazását, vagy éppen ellenkezőleg, a 8. cikk olyan egyediesített értékelést követel meg, amely minden egyes esetben lehetővé teszi a megfelelő szintű védelem azonosítását, figyelemmel az egymással versengő érdekekre?
5. Úgy kell-e értelmezni a 2001/220/IB kerethatározat 10. cikkét, hogy annak értelmében — a szóban forgó bűncselekmények sajátos jellegére tekintettel — a családon belüli erőszakos cselekményekkel kapcsolatos büntetőeljárásokban általános jelleggel kizárható a közvetítés, vagy éppen ellenkezőleg, az ilyen típusú eljárásokban is meg kell-e engedni a közvetítést, minden egyes esetben külön-külön értékelve az egymással versengő érdekeket?

⁽¹⁾ A büntetőeljárásban a sértett jogállásáról szóló, 2001. március 15-i 2001/220/IB tanácsi kerethatározat (HL L 82., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 19. fejezet 4. kötet 72. o.)